

betalingskøb og kontokøb, og at der antages at være en ikke ringe bevægelse blandt de forskellige kreditkøbsformer, ligesom nye former må forventes at ville dukke op i fremtiden. Hvis man kun regulerer visse former for kreditkøb, vil der derfor være risiko for, at kreditkøbshandelen ændres, således at der bruges andre eller nye kreditkøbsformer, som ikke er omfattet af loven.

Af praktiske grunde *undtages* dog kortvarige kreditter samt i flere sammenhænge små kreditkøb. Ligeledes undtages erhvervsdrivendes køb til videresalg eller køb af materialer, der indgår i virksomhedens produktion.

Udvalget har fundet, at en generel lovregulering af kreditkøbsområdet vil volde mindst besvær og usikkerhed for såvel forbrugere som for erhvervslivet, hvis den i videst muligt omfang sker ved, at en række af de kendte og gennemprøvede regler i afbetalingsloven gøres anvendelige på hele kreditkøbsområdet, jfr. betænkningen s. 35.

Beskyttelsesbehovet er forskelligt for forskellige grupper af købere, og reglerne må udformes under hensyntagen hertil. Udvalget har på denne baggrund overvejet, om man bør gennemføre to love, nemlig én om forbrugerkreditkøb og én om andre kreditkøb. Udvalgets flertal mener dog, at dette ville forringe overskueligheden og øge afgrænsningsproblemerne, og har derfor valgt at udarbejde én lov. En tilsvarende løsning er foreslået i Norge, medens man i Sverige har valgt den anden løsning, jfr. nedenfor pkt. 5.

Hovedpunkterne i kreditkøbsudvalgets lovudkast er i øvrigt følgende:

a) For at give køberen et bedre *beslutningsgrundlag* skal sælgeren give køberen en række oplysninger vedrørende kreditvilkår og kreditomkostninger, jfr. betænkningen s. 36 og s. 65-67. Denne oplysningspligt skal sikre, at køberens beslutning om, hvorvidt han skal indgå et køb på kontant eller kredit, og hvilket kredittilbud han i givet fald skal vælge, i videst muligt omfang kan træffes på grundlag af fyldestgørende, korrekte og sammenlignelige oplysninger om kreditvilkår og kreditomkostninger. Oplysningspligten gælder både for salg til forbrugere og for salg til erhvervsdrivende.

Udvalget har særligt overvejet, jfr. betænkningen s. 37, om sælgerens pligt til at give oplysninger om kreditvilkår og kreditomkostninger også bør omfatte oplysninger om kreditomkostningerne angivet som en *effektiv* årlig rente. Et flertal i udvalget har udtrykt sympati herfor, fordi en sådan oplysning i hvert fald i en række tilfælde kan være af værdi for køberen og vil kunne bidrage til at modvirke, at der beregnes urimeligt høje omkost-

ninger. På baggrund af udtalelser fra finansministeriets rentekonsulent, herunder hans understregning af de betydelige praktiske vanskeligheder, gennemførelsen af ordningen vil medføre, har flertallet dog anset det for betænkeligt på det foreliggende grundlag at stille forslag herom. Flertallet har også lagt vægt på, at der fra de lande, som har gennemført regler om oplysning om kreditomkostningerne beregnet som en effektiv årlig rente, endnu kun foreligger begrænsede erfaringer.

b) Spørgsmålet om *fortrydelsesret* i forbrugerkøb har været overvejet af flere udvalg, herunder Forbrugerkommissionen (jfr. kommissionens betænkning III nr. 738/1975, s. 28-33), der med 13 stemmer mod 12 gik imod indførelsen af en almindelig fortrydelsesret, men henskød spørgsmålet om, hvorvidt der burde gennemføres regler om fortrydelsesret i kreditkøb, til overvejelse i kreditkøbsudvalget. Udvalget finder, at forbrugere i kreditkøb lettere kan komme til at indgå mindre velovervejede køb, fordi de ikke straks skal betale hele købesummen, og at der derfor kan være større grund til at indrømme fortrydelsesret ved kreditkøb end ved kontantkøb. Udvalget har imidlertid ikke været enig om, hvor stort behovet for fortrydelsesret er, og dermed om, hvor vidtgående eventuelle regler om fortrydelsesret bør være. Udvalget har derfor i betænkningens lovudkast (§ 7) udformet to alternative forslag, jfr. betænkningen s. 37-38.

Efter alternativ A, som støttes af et flertal, skal sælgeren alene ved køkets indgåelse skriftligt oplyse køberen, om han har fortrydelsesret eller ej. Hvis sælgeren indrømmer fortrydelsesret, skal han oplyse hovedindholdet af fortrydelsesretten.

Udvalgets mindretal går ind for alternativ B, hvorefter køberen har fortrydelsesret, hvis parterne ikke har aftalt andet. Har køberen fortrydelsesret, indeholder alternativ B en nærmere regulering heraf.

c) Efter de gældende regler kan sælgeren sikre sit krav i anledning af købet på forskellig måde. Det almindeligste er, at sælgeren tager ejendomsforbehold, men sælgeren kan komme uden om afbetalingslovens beskyttelsesregler ved i stedet at tage *underpant* i det solgte. For at modvirke dette foreslår udvalget (betænkningen s. 40), at kreditor i forbrugerkøb ikke kan få pant i det solgte til sikkerhed for, at køberen opfylder sine forpligtelser.

d) Ofte er ikke blot sælgeren og køberen, men også en tredjemand involveret i et kreditkøb, således at der foreligger et »*trepartsforhold*«. Der kan være tale om et »oprindeligt trepartsforhold«, som